

Záhady slečny Ashfordové

Svatba u Provence

Vivian Conroy

Copyright © Vivian Conroy 2022
First published in Great Britain
in ebook format by HarperCollinsPublishers 2022
under the title MYSTERY IN PROVENCE.
Translation © Jana Vlčková, 2024
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu MYSTERY IN PROVENCE
vydaného v roce 2022
nakladatelstvím One More Chapter,
a division of HarperCollinsPublishers,
přeložila Jana Vlčková
Redakční úprava Kateřina Duchoňová
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-285-0

KAPITOLA PRVNÍ

Červen 1930

Zpráva, která jí od základu změnila život, zastihla slečnu Atalantu Ashfordovou na kamenité stezce vedoucí ke zřícenině starobylého švýcarského hradu. Zrovna si místo větrem ošlehaných šedých rozvalin představovala bílé mramorové sloupy Parthenonu.

Ve své živé fantazii nevnímala cinkání zvonků na obojích ovcích pasoucích se na travnatých svazích okolních kopců a místo nich slyšela mumlání hlasů nesčetných turistů, mluvících všemi světovými jazyky. Kromě toho si představovala, že je obklopená dychtivými mladými lidmi, kterým vypráví vše o řecké mytologii, a o několik metrů dál kráčí muž s neobvykle hlubokými hnědými očima a vrhá jejím směrem zaujaté pohledy, když barvitě popisuje Hydru z Lery.

Možná ji později pozve na baklavu ke stolu pod starým stromem stínícím útulný dvorek, zatímco osamělý muzikant bude vyluzovat melancholické tóny ze své mandolíny. „Málokdy jsem slyšel,“ prohlásí její ctitel, „někoho mluvit o devítihlavé příšeře s takovou vášní, slečno Ashfordová.“

„Slečno Ashfordová!“ ozvala se náhle slova, která si vysnila, ale nepocházela z úst obdivovatele. Oslovila ji žena, mladá a zjevně netrpělivá.

Atalanta se zastavila a beze spěchu se ohlédla přes rameno. Na začátku strmé stezky stála jedna z jejích mladých studentek a mávala na ni něčím bílým. „Slečno Ashfordová! Dopis pro vás. Vypadá velice důležitě.“

Atalanta si povzdechla, přestala snít o Parthenonu a opatrně začala sestupovat po pěšině zpátky do opravdového života. Takhle to skončilo mnohokrát předtím, vždy doprovázené ostrým bodnutím lítosti, že to, co jí přináší tolik štěstí, jsou pouze fantazie a vzdušné zámky.

Avšak s každým krokem v ní sílilo odhodlání jednoho dne spatřit Athény, Krétu nebo Istanbul na vlastní oči. Teď když splatila otcovy dluhy, konečně může začít s šetřením peněz na vlastní cestovatelské plány.

Hlavně aby to nebyl dopis od dalšího věřitele, který si k ní našel cestu prostřednictvím těch, jimž už zaplatila. Trvalo roky, než dala otcovy záležitosti do pořádku a konečně se postavila na vlastní nohy. Chtěla si tu svobodu užít. Jistě, letos to bude jen krátký výlet do sousedního údolí, ale budou to první peníze, které utratí jenom za sebe od chvíle, kdy truchlila u otcova hrobu s vědomím, že odtěď je na světě sama a stojí před ní dvě možnosti volby: buď před zodpovědností uteče, anebo dluhy splatí bez ohledu na to, jak dlouho to potrvá, a pak začne znovu. Když si představila, že ji o ušetřené peníze připraví další věřitel, zmocnila se jí úzkost.

„Vypadá to jako erb.“ Dívka si prohlížela obálku ve své ruce. „Možná vám píše vévoda nebo hrabě.“

Atalanta se mimoděk usmála. Líbilo se jí, když lidé věřili ve svěží vítr, který odvane šedivé pavučiny všedního a bezútešného života. Přesto bylo velmi nepravděpodobné, že by si na ni vzpomněl nějaký aristokrat. Její otec sice pocházel ze šlechtického rodu, ale zpřetrhal s příbuznými všechna pouta a vydal se vlastní cestou. Tolik toužil něčeho dosáhnout a udělat si vlastní jméno, že nestál o žádnou z výhod urozeného původu. Chtěl svému otci dokázat, že je víc než jen dědic naleštěného titulu, muž vyčkávající v pozadí, až

zaujme své místo v řadě předků zvěčněných v přehledném rodokmenu.

Zaplavil ji smutek. Tatínek zemřel s pocitem, že selhal. Že zklamal nejenom sebe, ale i ji, své jediné dítě.

Kéž bych mu mohla říct, že to se mnou dobře dopadlo!

Rychle polkla a obrátila pozornost zpátky ke své žákyňi. Zamračila se. „Co tu ještě pohledáváš, Dotty? Neměl tě dávno vyzvednout řidič tvého otce?“

Dorothy Claybourne-Smytheová byla dcerou anglického diplomata, který měl dům v Basileji. Předpokládalo se, že tam stráví letní prázdniny, pokud se rodina nerozhodne odjet do své vily v Toskánsku. Když bude mít Atalanta štěstí, dostane od Dorothy pohlednici, která podnítlí další fantazírování o cestách do zahraničí. Měla několik alb plných pohlednic a obrázků vystřižených z novin s neviditelným slibem zapsaným hned vedle: *jednou tohle uvidím na vlastní oči*. Když jí bylo těžko, stávala se tato alba jejím záchranným kruhem.

Dorothy se zakabonila. „Nechci jet domů.“

Ale neznělo to vzpurně, spíš bolestně smutně.

Chudák děvče. Atalanta urazila posledních pár kroků, přeskočila velký kámen a přistála vedle své žačky. Krátce ji objala kolem úzkých ramen. „Však nebude tak zle.“

„Ale bude. Otec na mě nikdy nemá čas a macechu nesnáším. Zase bude všechno uštěpačně komentovat od mých šatů po pihy. Chci svoji maminku.“

Atalantě se sevřel žaludek. Jak může říct něco povzbudivého dívce, jejíž situace se podobá té její? Stejně jako Dorothy, ani Atalanta svou matku nikdy nepoznala. Po její předčasné smrti žila jenom s otcem. Zpočátku měli peněz dost a mohli si dovolit utrácet za knihy, oblečení a dezerty, ale pak přicházely měsíce, kdy neměli vůbec nic a otec posílal Atalantu ke dveřím, když na ně zvonili věřitelé, v naději, že se slitují nad holčičkou v otrhaných šatičkách.

Rychle se naučila vyznat v řeči jejich těla a výrazu v očích, a kdykoliv mohla, smlouvala s nimi, aby poskytli tatínkovi víc času, anebo jim nabízela, ať si místo peněz odnesou z domu něco jiného.

Nehnula ani brvou, když si vzali maminčiny šperky. Až když se zavřely dveře, rozvzlykala se jako malá. Na maminku už jí zůstaly jenom vzpomínky a fotografie u postele.

„Přínejmenším máš rodinu a místo, které můžeš zvat svým domovem,“ domlouvala Atalanta tiše Dorothy. Stabilitní domov, místo neustálého střídání adres a zmítání se mezi nadějí, že se jejich situace tentokrát opravdu změní k lepšímu, a strachem, že otec nikdy nezmění svůj způsob života, kdy ve svém nadšení častokrát přehlížel rizika.

„Domov?“ Dorothy se ušklíbala. „Často mívám pocit, že jim vadí i pouhá moje přítomnost. Všechno se točí jenom kolem kluků.“

Mluvila o rozmazlených dvojčatech, která porodila její nevlastní matka. Zlobil ji zejména ten starší, budoucí dědic panství, kterého nikdy nikdo za nic neumravnil ani nepotrestal.

Atalanta nemohla popřít, že na mužských potomcích – dědicích – urozeným rodinám hodně záleží. Přesto nedokázala vystát, že její žákyňi někdo takhle odstrkoval. Schopnost neustále se přizpůsobovat novým okolnostem bývá v životě velkým přínosem, stejně jako chápat, že vždycky nemůže být po vašem. A že nepříjemné situace se zvládají lépe, pokud změníte pohled na ně.

„V tom případě bys měla vymyslet nějaký plán.“ Atalanta povzbudivě stiskla Dorothy rameno. „Kdykoliv na tebe bude macecha zlá, představuj si, že jsi někde jinde.“

„Kde?“ zeptala se nechápavě dívka.

„Kdekoliv, kam tě srdce táhne. Na místě, o kterém jsi četla anebo které jsi navštívila. Popřípadě sis ho vymyslela. Jak se ti zlíbí,“ povzbuzovala ji Atalanta. „Může to být tvůj tajný hrad, kam se ukryješ, když si na světě připadáš

opuštěná. Kde máš všechno, co potřebuješ, včetně kamarádů. Právě v tom spočívá krása fantazie. Nezná hranic.“

Dorothy se tvářila pochybovačně. „Skutečně to funguje? Kamarádky mám tady a se mnou jet nemůžou. Nesmím si přivést ani jednu. Macecha tvrdí, že moc hlučíme a bolí ji z nás hlava. Ale když kluci celý den křičí, to ji za uši netahá. Není to spravedlivé.“ Povzdechla si a opřela se hlavou o Atalantu. „Kéž bych tu mohla s vámi zůstat!“

Z toho prostého gesta a jímavých slov se Atalantě sevřelo hrdlo. Mít takovou mladší sestru a cítit nepřerušitelné pouto... Avšak ředitel internátní školy je v tomto ohledu velmi přísný. Žákyně by neměly navazovat příliš blízký vztah s učitelkami. Emoce se nepěstují, sympatie neschvalují. Musí si udržovat odstup, přestože se jí to přičí.

„Ale já tu nezůstávám.“ Atalanta se vlídně usmála, aby zmírnila dopad svých slov. „Našla jsem si malou vesničku ve vzdáleném údolí, kde můžu chodit na procházky a zkoumat okolí, jak se mému srdci líbí.“

„Takže vám ani nemůžu napsat,“ kábonila se Dorothy. „A já jsem se vám tak toužila svěřit, kdykoliv budu smutná anebo mě budou kluci škádlit.“

„Potom všechno sepiš a předstírej, že jsi mi to poslala.“ Jako malá napsala mamince bezpočet dopisů, kde jí sdělovala, že se naučila hrát na klavír anebo jak nádherný je park v plném květu. Nikdy nepsala o obchodních transakcích svého otce anebo že přišla o její šperky. Nechtěla maminku zarmoutit.

Dorothy jako by ji neslyšela. „Stejně bych vám nemohla napsat nic významného,“ postěžovala si a našpulila rty. „Slečna Collinsová by si to přečetla. Otvírá obálky nad párou a potom je zase zalepí.“

„Říkat takové věci o jiných lidech není zdvořilé.“ *I když je to pravda*, dodala v duchu Atalanta. Slečna Collinsová byla školní hospodyně, poštmistrová a daleko víc. K děvčatům se chovala laskavě a měla pochopení pro Atalantiny neobvyklé výukové plány, ale také byla neukojitelně zvědavá.

Atalanta převzala obálku a zkoumala, jestli se do ní někdo dobýval, ale odesílatel tomu předešel tím, že ji zapečetil staromódním červeným pečetním voskem. Dokonce do něj otiskl svůj prsten. Ale nebyl na něm rodový erb, jak naznačila Dorothy, nýbrž iniciály I a S, propletené jako úponky révy na starém stromě. Čí monogram by to mohl být?

Otočila obálku a zkoumala přední část s úhledně napsaným jménem a adresou mezinárodní internátní školy pro mladé dámy s dobrou pověstí.

Adresa odesílatele chyběla. Záhada.

„Dorothy Claybourne-Smytheová.“ Jméno mělo být proneseno pobouřeným tónem, ale vzhledem k tomu, že se mluvčí nedostávalo dechu, připomínalo spíš vrčení motoru, kterému došla pára. Slečna Collinsová stála vedle nich s masitýma rukama založenýma v bok. „Přijel šofér vašeho otce a čeká na vás. Proč nejste sbalená a připravená? Kde máte klobouk? Nesluší se běhat tu prostovlasá.“ Vrhla na Atalantu napůl vyčítavý a napůl pobavený pohled. „Pro vás to platí taky, slečno Ashfordová.“

Atalanta si přejela volnou rukou po hlavě, jako by si náhle uvědomila, že na ní nemá klobouk. „Ano, slečno Collinsová,“ zamumlala poslušně a pro sebe si poznamenala, že kdyby se nějakým zázrakem dostala do Parthenonu, stylový klobouk proti slunci by byl základem její výbavy.

Dorothy se loučila. „Sbohem, slečno Ashfordová. Děkuji za vaše slova,“ a odběhla po široké dlážděné pěšině zpátky do školy.

Atalanta pocítila prázdno tam, kde se o ni opírala dívčina hlava. Žačky jí důvěřovaly a svěřovaly se jí, ale ty báječné okamžiky sdílení jí krutě připomínaly, že ona sama se nemá na koho obrátit. Že se o ni nemá kdo postarat.

Slečna Collinsová zůstala stát na místě a zvědavě pokuchovala po dopisu v Atalantině ruce. „Nevěděla jsem, že přijel pošťák.“

Takže Dorothy, ve snaze co nejdéle se vyhýbat otcovu řidiči, převzala dopis od doručovatele dřív, než se stačil dostat hospodyně do rukou.

„Dorazil ke mně bez potíží, *merci*.“ Atalanta se usmála. „Budu pokračovat v cestě. *Au revoir*.“ S těmito slovy opět vykročila vzhůru k rozvalinám hradu. Věděla, že podle názoru paní Collinsově se „dámy do kopců neškrábou“, a proto ji nebude následovat. Získá tím tolik potřebné soukromí, aby mohla nakouknout do záhadného psaní. Jestli přináší špatné zprávy, pak bude mít čas vzpamatovat se před návratem do školy.

A pokud jsou to zprávy dobré... Ale jaké dobré zprávy by ji mohly potkat?

Po několika minutách šplhání stanula na vrcholku nevelkého kopce mezi mechem porostlými troskami někdejšího hradu, shlížejícího do údolí.

Kvetlo mezi nimi růžové a bílé divoké kvítí, včely buzely a nad hlavou jí přízračně zakřičel luňák, kroužící po modré obloze. Doširoka roztahoval křídla, aby zachytil co nejvíc vzduchu a mohl dál plachtit.

Vytáhla si sponku z vlasů a s její pomocí obálku rozřízla. Potom vlásenku spustila do kapsy a dychtivě nakoukla dovnitř psaní.

Vytáhla arch jemného a velmi kvalitního papíru, rozložila ho a přečetla si úvodní řádky napsané těžkou – pravděpodobně mužskou – rukou drahým modrým inkoustem.

Vážená slečno Ashfordová,

věřím, že Vás tento dopis zastihne v dobrém rozpoložení a při plném zdraví. S lítostí Vám musím písemně vyjádřit svou nejhlubší soustrast v souvislosti s úmrtím Vašeho dědečka, ctihodného pana Clarence Ashforda.

Atalanta zalapala po dechu a tvrdě zaryla podpatky do zvětralého kamene pod svýma nohama, aby neztratila rovnováhu. Dědečka viděla pouze jednou. Mohlo jí být kolem deseti let. Přijel do otcova domu a nabídl mu pomoc při splácení dluhů. Atalanta byla přesvědčená, že příjezd zdobeného kočáru a vyšňořeného pána je odpovědí na její modlitby, ale tatínek se s návštěvníkem jenom pohádal, ošklivě ho urážel a obviňoval, a nakonec ho vyhodil se slovy, aby se už nikdy nevracel.

Později, když se jejich situace stávala zoufalou a otec nesloužilo zdraví, bývala v pokušení vzít pero a obrátit se na dědečka s prosbou o pomoc. Ale nikdy nesebrala odvahu. Příliš by ji totiž bolelo, kdyby dostala strohou odpověď s konstatováním, ať si nyní pomůžou sami, když předtím o pomoc nestáli a ponížili ho. Nebo něco v tom smyslu. Otec se k dědečkovi zachoval příšerně, takže taková odpověď by byla úplně přirozená.

Kromě toho netušila, jak by tatínek zareagoval, kdyby se dozvěděl, že dědečka kontaktovala bez jeho vědomí. Co kdyby se na ni tak rozzlobil, že by ho sklátil infarkt nebo mrtvice? To nemohla riskovat. Šance na úspěšný výsledek zkrátka byly příliš slabé.

A teď je pozdě.

Dědeček odešel na věčnost.

Věťřík ji náhle studil na krku a musela pomrkávat, protože ji začalo pálit za očima. Obrnila se a četla dál.

Váš dědeček zanechal velmi specifické instrukce týkající se jeho poslední vůle, které Vám musím osobně předat. Ubytoval jsem se v hotelu Bären naproti nádraží, kde na Vás budu čekat. Doufám, že se co nejdřív uvidíme a Vy se dozvíte něco, z čeho budete mít prospěch.

S úctou

I. Stone, právník

Několikrát si krátký vzkaz přečetla. Srdce jí bolestivě tlouklo v hrudi. Kromě otřesu z vědomí, že její dědeček zemřel, aniž dostala šanci ho poznat, se nyní dozvídá, že má něco společného s jeho poslední vůlí.

A stojí tam, že z jeho smrti bude mít prospěch. Ale jak je to možné? Když si vzpomene, jak hanebně s ním jednal její otec, dědeček určitě nebyl ochoten jakkoliv ji podporovat.

Co to může znamenat?

Položila si ruku na rozpálenou tvář a přinutila se přemýšlet navzdory emociální bouři řádící v jejím nitru. Hlavou jí vířily vzpomínky na jednu jedinou příležitost, kdy zahlédla toho impozantního muže s šedivými vlasy, špacírkou a příjemným barytonem, z nějž čísela přirozená autorita. Tenkrát se na ni laskavě usmál.

Než otec vypustil z úst všechny ty zraňující věci.

Kousla se do rtu. Neměla by soudit to, co se mezi nimi odehrálo před jejím narozením, a neumí si představit, jaká hořkost z minulosti dohnala tatínka k takové reakci.

Znovu se zahleděla na dopis. *Doufám, že se co nejdříve uvidíme*, stojí v něm. A ona zítra ráno odjíždí, proto se s panem Stonem musí sejít ještě dnes.

Podívala se na hodinky. Třetí hodina odpolední bude ideální čas. Stačí se vhodně obléknout.

Schůzka s právníkem za účelem vyřízení poslední vůle je velmi zvláštní příležitost. Navzdory smutku na ztrátou dědečka a zmatku, který v ní jeho odchod vyvolal, se pokusí si tento jedinečný zážitek užít. Něco takového se s největší pravděpodobností nebude nikdy opakovat.

KAPITOLA DRUHÁ

O patnáct minut později se ustrojila do svých pečlivě opečovávaných nejlepších saténových šatů a vzala si svou nejoblíbenější světle modrou kabelku a rukavice. Poté kráčela po hlavní ulici vedoucí od školy stojící na vrcholku kopce k nádraží pod ním.

Na balkonech dřevěných domů kvetly červené muškáty a starý pán vedl osla se dřevem na topení naloženým na jeho hřbetě. Několik větví spadlo na zem, když Atalantu míjeli. Sklonila se, aby je starci zvedla. „*Danke*,“ odpověděl překvapeně. Nečekal, že by mu tak nádherně ustrojená mladá dáma podala pomocnou ruku. Atalanta odmávala stranou jeho opakované díky a pospíchala dál.

Po její pravici se vinula řeka jako stříbrná stuha a lokomotiva supící po kolejích vedoucích kolem zpěněné vody pronikavě zapískala. Vozila turisty do Lauterbrunnenu, kde ze strmého skalního útesu tryskají slavné vodopády.

Atalanta téměř cítila na tváři spršku ledové vody jako tenkrát, když je po nástupu do zdejší školy poprvé navštívila. Až dosud skromně žila v rušných ulicích Londýna, proto nikdy neviděla nic tak krásného a impozantního. Pracovat v tak nádherném prostředí je dar, ačkoliv rozhodně není zadarmo. Musela trávit dlouhé hodiny výukou francouzštiny a hudební výchovy, urovnávat hádky mezi personálem a sušit slzičky žaček, které si byly jisté, že nikdy

nezvládnou nástrahy podmiňovacího způsobu. „Nejsou tady kvůli zábavě,“ prohlásil kdysi ředitel s takovým důrazem, že *zábava* skoro vyzněla jako sprosté slovo.

Hotel Bären se krčil proti nádražní budově a vlála na něm regionální vlajka v barvě žluté a červené. Nějaký kluk zamestal schody před vchodem a zvedl březové koště právě včas, aby jím nepřejel přes její vyleštěné střevíčky. Z oslnivého slunečního světla vešla do přitímní vstupní haly a musela se na chvíli zastavit, aby její oči přivykly šeru.

Za recepčním pultem seděla dcera majitelů hotelu a cosi zapisovala do tlusté knihy v kožené vazbě. Atalanta se před ní postavila a oslovila ji němčinou, kterou si během svého zdejšího pobytu stačila hravě osvojit. „*Guten Tag*. Je zde pan Stone?“

Žena vzhlédla a usmála se. „*Guten Tag*. Ano, je tady. Hned ho zavolám.“

Mávla na chlapce s koštětem, aby vešel dovnitř, a pověřila ho vyřízením vzkazu. Atalanta se rozhlížela kolem sebe. Na stěně visely jelení parohy, hodiny s kukačkou a portrét přísně se tvářícího muže v místním kroji. Možná nějaký předek, který hotel provozoval před nimi?

Kluk se vrátil v doprovodu vysokého muže v tmavém obleku a s kufříkem v ruce. Podával jí ruku. „Slečna Ashfordová? Jste rychlá.“

Anebo si myslí, že je hamižná a hned sem pospíchala, aby se přesvědčila, co shrábne?

Při té představě se Atalanta zapýřila. Nikdy nečekala, že ji bude někdo podporovat, naopak dřela jako kuň, aby napravila otcovy chyby. To by tak hrálo, aby ji teď někdo považoval za hyenu, která se vděčně přiživí na cizím neštěstí!

Ale nemůže si být jistá, že o ní muž takhle smýšlí. Třeba tím dává najevo, že oceňuje pohotovost, s níž hodlá tuto situaci řešit, aby mu pomohla vzniklou záležitost brzy uzavřít. Musí očekávat to nejlepší – od něho i celé téhle podivné okolnosti.

Stiskla mu ruku. „Ráda mám svoje záležitosti vyřízené. Kromě toho zítra odjíždím na dovolenou do Kientalu.“

„Možná budete chtít tento plán změnit,“ odpověděl suše právník.

„Proč bych měla?“ podivila se Atalanta. „Potřebujete moji účast při vyřizování nějakých papírů?“

Stone pohlédl na ženu a chlapce, kteří je nepokrytě poslouchali, a gestem jí naznačil, aby ho následovala. „Promluvíme si v soukromí. Uvidíte, proč to říkám.“

S bušícím srdcem vykročila za ním. Muž rázoval krátkými a energickými kroky, které jako by podtrhovaly jeho akurátnost.

Prošli jídelnou se stoly sklizenými po snídani a otevřenými dveřmi vstoupili na zahradu s nádherným výhledem na majestátní hory Eiger, Monch a Jungfrau, na jejichž vrcholech se i uprostřed léta bělal sníh.

Atalanta se usmála. Pohled na důvěrně známou scenérii ji uklidňoval. Tady je na svém území, a ať už se od ní očekává cokoliv, bude tomu čelit s důstojností sobě vlastní.

Právník zůstal stát poblíž jezírka. Něco skočilo do vody – nejspíš žába.

Otočil se k ní a zvolna spustil: „Ještě jednou bych vám chtěl vyslovit nejhlubší soustrast v souvislosti se ztrátou vašeho dědečka, přestože jsem získal dojem, že jste... ho osobně neznala.“

„Ne. S otcem se odcizili.“ Atalanta odpověděla klidně a bez emocí. Jestliže právník spravoval veškeré rodinné záležitosti, určitě ví o nemilých událostech, které na tak dlouho zastínily její život. Možná nastala situace, kdy dědečkovi nezbývalo nic jiného než se mu svěřit, jak velké zklamání mu připravil jediný syn, a on musel hlídat rodinný majetek, aby ho nerozházal.

Ale jestli o tom pan Stone nic neví, ona mu to vykládat nebude.

Příkývl. „Můj klient, váš dědeček, se již delší dobu velmi obával, aby panství, vybudované pílí a úsilím jeho předků...“

Atalanta se v duchu příkrčila. S obavami čekala na slova, která budou následovat.

Zdálo se, že si je právník rozmyslel a uchýlil se k opatrnosti. „... nebylo pro příští generace ztraceno. Byl silným zastáncem tradic a přetrvávajícího odkazu. Proto ho potěšilo, když se dozvěděl, že z jeho vnučky vyrostla čestná mladá žena s bystrým a správným úsudkem.“

Kompliment ji překvapil. Nikdy by ji nenapadlo, že se neznámý dědeček zajímá o její situaci, natož aby schvaloval její počínání.

Pana Stonea její mlčení nejspíš povzbudilo a pokračoval: „Váš dědeček se podrobně informoval o tom, jak jste si v životě vedla – když jeho syn ještě žil i po jeho předčasné smrti –, a věřil, že vám může svěřit něco výjimečného.“

Atalantě se zatočila hlava z představy, že dědeček, kterého viděla jednou jedenkrát v životě, o ní ví všechno. Proč ji jen pozoroval zpovzdálí? Proč se s ní nespojil, když ještě žil? Co by dala za to, aby ho mohla poznat!

„Ale... já si nic nezasloužím,“ bránila se. „Nikdy jsem se s ním pořádně nesetkala. Nebyla jsem vnučkou, jakou by si nejspíš přál.“

„Naopak. Byla jste přesně taková vnučka, jakou si představoval.“

Atalanta zamrkala. „Tomu nerozumím.“

„Vysvětluje to ve svém dopise.“ Vyndal z kapsy obálku a předal ji Atalantě. „Tohle mi váš dědeček svěřil spolu s poslední vůlí pod podmínkou, že vám dopis předám osobně a vy si ho přečtete dřív, než vám vysvětlím ostatní souvislosti.“

„Aha.“ Atalanta zírala na obálku ve své ruce. Dědeček jí napsal. Někdy si představovala, jaké by to bylo, kdyby se s ní spojil a nemusela to udělat ona. *Teď nastal ten okamžik.*

Opatrně obálku otevřela. Získala tím čas obrnit se proti případným zraňujícím slovům skrývajícím se uvnitř. Zmíní se o té příšerné hádce, po níž ho její otec vyhodil z domu? Bude vysvětlovat, jak jim chtěl podat pomocnou ruku, ale tatínek ho chladně odmítl, a uvrhl tím sebe i ji do obrovských potíží? Jak je radši nechal oba trpět, než aby vůči němu projevil trochu vstřícnosti?

Drahá Atalanto,

Použil slovo „drahá“. Vydechla úlevou a oči se jí rozběhly po řádcích, aby se dozvěděla víc.

až obdržíš tento dopis, už nebudu mezi živými. Nikdy jsem nechtěl, aby to takhle dopadlo. Když zemřel můj syn a tvůj otec...

Jako by v této pasáži přemáhal pohnutí a roztřásla se mu ruka.

... uvažoval jsem o tom, že ti napíšu. Ale nebyl jsem si jistý, jestli bys to uvítala potom, co jsem vás oba opustil a nechal na holičkách. Po té odmítnuté nabídce jsem neměl být tak paličatý. Avšak můj vztah s tvým otcem byl vždycky velice složitý a poznamenaný mnoha emocemi. Nemohli jsme být v jedné místnosti, aniž bychom cítili takový tlak, jako by se na nás měl zřítit celý dům a pohřbít nás ve své suti.

Atalantě se sevřelo hrdlo. Velmi dobře si vzpomínala na ty vysoce vypjaté okamžiky, kdy ti dva stáli k sobě tváří v tvář. Už jako desetileté dítě vycítila emoce bublající pod pokličkou a nevyřčená slova visící ve vzduchu. Nevyčítala dědečkovi, že se cítil poníženy způsobem, jakým byl vykázán z jejich domu.

Uvažoval o tom, že jí napíše a spojí se s ní, jak si představovala. Třeba stejně jako ona seděl u stolu s perem v ruce, ale pak si to rozmyslel, odhodil pero a nešťastně si povzdechl. Polkla a četla dál.

Neměl jsem odcházet oslepený vztekem, toho dne jsem se nezachoval správně. Stala ses svědkem té nemilé události. Moje vnučka, holčička, kterou jsem nikdy předtím neviděl. Domníval jsem se, že tvůj otec bude otevřený mé nabídce – už kvůli tobě. Bylo jasné, že sám není schopen řádně tě vychovat. Jenže on byl hrdý muž a já měl svoji nabídku lépe formulovat. Místo toho jsem zdůraznil, jak špatné životní podmínky vytváří pro svoje dítě. Měl jsem mu připomenout, že stárnu a na panství se neobejdu bez jeho pomoci. Měl jsem apelovat na jeho city, možná bych se dostal dál. Ačkoliv..., někdy si myslím, že by mě stejně prokoukl, protože mě dobře znal.

Tato slova se Atalanty bolestně dotkla. Ti dva, navzdory odcizení, znali jeden druhého lépe než kdokoliv jiný na tomto světě.

Předpokládám, že jsi sama zažila, jak uměl být prchlivý, ale také sis užívala jeho laskavosti a velkorysosti. Vždycky se řídil svými pocity bez ohledu na to, jestli byly ku prospěchu jemu a jeho milovaným, anebo ho sváděly na scesti. Vždycky zůstával věrný sám sobě. Jako já zůstával věren tomu, čemu jsem věřil já. Když jsem se doslechl o jeho smrti, chtěl jsem ti napsat a nabídnout ti svou podporu, ale nechtěl jsem tě nutit do bolestivé volby. Možná bys moji nabídnutou ruku považovala za zradu vůči otci anebo jeho zásadám. Tak brzy po jeho odchodu mi něco takového připadalo nevhodné a kruté. Kdysi...

Písmo opět působilo roztřeseně, jako by mu činilo potíže pokračovat dál.

... jsem věřil, že se tvoje matka stane mým spojencem a zasadí se o naše smíření. Mluvil jsem s ní krátce předtím, než se vzali. Udělala na mě velmi příznivý dojem a já věřil, že máme šanci uspět, ale tvůj otec zuřil, když se o tom dozvěděl, a zahrnul ji spoustou výčitek. Způsobilo to v jejich vztahu vážnou trhlinu. Tvoje matka byla zničená. Nikdy jsem neviděl nikoho s tak zlomeným srdcem. To mě přesvědčilo, že bude lepší nechat věci takové, jaké jsou, a do ničeho jsem se nepletl ani po tvém narození. Nechtěl jsem ničit jejich štěstí. Vzhledem k tomu, jak jsem ublížil tvé matce, jsem ti nedokázal po synově skonu napsat a postavit tě před tu nejobtížnější volbu: odpovědět na můj dopis, anebo ho ignorovat. Obával jsem se, že se budeš cítit povinována mi odpovědět, zatímco v nitru budeš vědět, že jednáš v rozporu s přáním svého otce. Nemohl jsem tě vystavit takové strážni.

Atalanta polkla. Dědeček všechno pečlivě zvažil. Nepoháněla ho zlost ani uražená pýcha, ale upřímný zájem o její situaci. A pod tím vším rezonovala láska k synovi, který se mu schválně vyhýbal. On ho však nikdy nebyl schopen opustit.

Přesto jsem požádal svoje právníky, aby na tebe diskrétně dohlíželi a okamžitě mi dali vědět, kdybys zabředla do jakýchkoliv potíží. Cítil jsem se zahanben, když mi hlásili, že sis našla místo na prestižní švýcarské škole a stala ses uznávanou učitelkou. Měl jsem vědět, že se o sebe úspěšně postaráš i bez mého přičinění.

Jeho slova se jí na okamžik rozmazala před očima a musela pomrkávat, aby na ně dokázala zaostřit.

Chápal jsem to tak, že jsi začala nový život daleko od Anglie a všech potíží. Teprve později jsem zjistil, že celý svůj plat posíláš do Anglie otcovým věřitelům. Je vidět, že jsi ho velice milovala, když splácíš veškeré jeho pohledávky a snažíš se očistit jeho jméno. Když mi o tom Stone vyprávěl, pouze se tím potvrdil plán, jež jsem dávno zvažoval.

Uvidíš, Atalanto, že tu po sobě hodně zanechávám, a můj odkaz může převzít jenom někdo, komu plně věřím.

Atalanta se ostře nadechla, jak na ni dopadla tíha okamžiku. Drží v ruce dopis od člověka, kterého sotva znala, přesto jí svěruje svůj odkaz.

„Tohle si nezasloužím,“ oznámila panu Stoneovi.

Vážně na ni pohlížel. „Věřitelé vašeho otce o vás hovoří jen v superlativech. Ubezpečili mě, že jste se sama rozhodla uhradit otcovy pohledávky a nikdo na vás netlačil. Mohla jste si nad tím umýt ruce. Neměla jste důvod otce chránit. Jednal s vámi hanebně, ostatně jako s každým ve svém životě.“

Přesto jsem ho milovala.

Atalanta se napřímila a stočila rozhovor zpátky k dopisu. „I kdybyste starého pána informoval o tom, co jsem udělala, nevidím důvod, proč by mi něco odkazoval. Působím tady jako řadová učitelka. Nikdy jsem nebyla zvyklá na bohatství.“ Zatočila se jí hlava. „Rozhodně neumím spravovat panství, jestli měl na mysli tohle. Proto jste se zmínil, že možná změním plány? Protože budu muset s vámi odcestovat do Anglie, abych převzala záležitosti svého dědečka?“

„Anglie, Francie, Korfu.“ Na rtech mu zahrál nepatrný úsměv. „Skutečně se nemusíte skrývat v Kientalu, když máte peníze na procestování celého světa.“

Celého světa... Jenom si to představte!

Ještě před hodinou byla sama a předstírala, že je na místech, o kterých snila, a teď se na ně může doopravdy rozjet?

Hotelová zahrada se vmžiku změnila ve velkolepé pozůstatky Kolosea. Copak se skutečně může vypravit do Věčného města? Z něj pak do Florencie, Benátek, Vídně?

Kodaně?

Moskvy?

Hlava se jí zatočila z poznání, že něco takového skutečně bude možné. Splnění svých snů má blíž než na dosah ruky.

„Je tu jedna podmínka,“ vytrhl ji ze snění advokátův drsný hlas. „Netuším, jestli je o ní v dopise zmínka. Nebo vám to mám vysvětlit?“

Podmínka? Co by to mohlo být?

Podezřívavě na něho zamžourala.

„Mám se za někoho provdat?“ Mohla by si vzít někoho, koho nemiluje a ani jí na něm nezáleží, jenom kvůli penězům a životnímu stylu, po kterém tak dlouho toužila? Připadalo jí to naprosto neromantické a byla to víceméně lež. „Dědeček nejspíš usoudil, že by mi prospělo mít mužského ochránce...“

„Ach ne. Takový váš dědeček zdaleka nebyl. Nezávislých žen si vážil.“

„Opravdu? Kéž bych ho mohla poznat.“

„Možná jsem se vyjádřil nepřesně, když jsem to nazval podmínkou,“ zamračil se pan Stone. „Je to spíš... posláni. Něco, co si přál, abyste po něm převzala, až už tady nebude. Chtěl, abyste pokračovala v jeho práci. Přečtete si ten dopis, prosím, abyste se přesvědčila, o čem píše. Jestli budete mít nějaké otázky, rád vám na ně odpovím.“

Posláni znělo docela zajímavě. Jako životní mise. Vyšší záměr.

Našla místo, kde přestala číst.

Doufám, že mi odpustíš, že jsem tě kontroloval za tvými zády, ale musel jsem. Vždycky jsem těžce nesl, jak je tvůj otec nepraktický člověk. Vrhla se po hlavě do věcí, které si předem důkladně nepromyslel. Nebyl jsem si jist,

jestli nejsi stejná. Přece jenom jsme se setkali jen krátce v době, kdy jsi byla ještě dítě. To, co jsem se dozvěděl o tvém počínání po jeho smrti, naznačuje, že jsi úplně jiná. Dokážeš si poradit a nebojíš se obtížných úkolů. Zdá se, že spíše než o problémech uvažuješ o jejich vyřešení.

Atalanta se usmála a zašeptala: „Musela jsem se to naučit, abych přežila.“

Potřebuji někoho, kdo ví, co znamená závazek, a bude moudře spravovat moje dědictví. Ano, jsou tu i peníze a značné bohatství, ale neměly by tě zaslepit. Jsou to pouze prostředky určené k zpříjemnění života. Záleží jen na tvém poslání. Věřím, že každý z nás nějaké má, nějakou roli. Tu mi přidělili lidé, kteří mi důvěřovali natolik, že se mi neváhali svěřit.

Atalanta vzpomínala, kolikrát na ni v noci zaklepala některá z žaček, aby se jí přiznala k drobnému přestupku anebo si přišla pro radu, jak se usmířit s kamarádkou, se kterou se pohádala. Dokonce i jedna mladší kolegyně si ji na zahradě vzala kdysi stranou. Červenala se a upadala do rozpaků a šeptem se jí ptala, jak se má vypořádat s náhlým romantickým zájmem ze strany dlouholetého přítele.

Nakonec se jí Atalanta zeptala, proč s tím přišla za ní. Nikdy dřív nesdílely nic osobního, prohodily spolu jen pár zdvořilých slov. Kolegyně se nad její otázkou na okamžik zamyslela a pak pravila: „Asi proto, že problémy vítáte. Chci tím říct, že ostatní lidé se jim vyhýbají a ignorují je, ale vy je popadnete za pačesy a postavíte se k nim čelem. Ráda zkoumáte situaci ze všech úhlů a hledáte nejlepší řešení.“

Jako by to její dědeček věděl. Soudil tak, protože byl stejný? Byl to společný povahový rys, který sdíleli? Spojení generací?

Diskrétnost zaručena. Tahle slova jsem občas používal v souvislosti s tím, čím jsem se zabýval. Řešil jsem citlivé záležitosti lidí z vyšších kruhů. Oni se mi svěřovali a já pátral.

Atalanta zalapala po dechu. „Copak byl můj dědeček soukromým detektivem?“ zeptala se Stonea. „Jak neuvěřitelně vzrušující! Když mi bylo dvanáct, tatínek mi věnoval sbírku povídek Sherlocka Holmese. Zhltna jsem je za pár dní.“

V ulicích Londýna pátrala po místech zmíněných v knize a stála tam v naději, že se zpoza rohu vynoří slavný detektiv. Plánovala, že se za ním bude plížit jako stín, aby zjistila, kam jde a co dělá..., ačkoliv sledovat tak bedlivého pozorovatele, aby si toho nevšiml, je zcela nemožné. Od té doby povídky přečetla ještě mnohokrát a ohmataný svazek patří mezi to nejdražší, co na světě má. Moc jí toho nezůstalo, ale tahle knížka a sbírka řeckých bájí po mamince patří k věcem, se kterými se nikdy nerozloučí.

„Soukromý detektiv?“ Pan Stone se nad tím zamyslel. „Svým způsobem asi ano, ale nikdy svoje služby nenabízel a lidé v jeho okolí o nich nevěděli. Přesto si ho klienti podle jeho slov vždycky dokázali najít.“

Právník se zamračil, jako by si nebyl zcela jistý, jakým způsobem to mohlo fungovat, ale slovům starého pána věřil. „Jednou mi povídal, že až se rozkřikne zpráva o jeho smrti a na scéně se objeví dědička krácející v jeho šlépějích, lidé možná začnou přicházet za vámi.“

„Za mnou? Určitě je to nedorozumění.“

Atalanta se znovu podívala na dopis ve své ruce.

Nechám všechno na tobě pod podmínkou, že když se na tebe někdo obrátí s prosbou o pomoc, musíš se ze všech sil vynasnažit mu ji poskytnout. Někdy budeš muset pátrat po informacích. Jindy vyrazit mezi lidi, abys zjistila,

jak se chovají. Musíš být pozorná, loajální a odhodlaná. Tvým úkolem bude chránit zájmy tvého klienta, ale také musíš kráčet vlastní cestou tam, kam tě vyšetřování povede. A především se nikdy nesmíš bát učinit těžké rozhodnutí a zůstat sama sebou. Vím, že toho druhého jsi schopná, mnohokrát jsi to dokázala. Věřím, že si vypěstuješ i další schopnosti, které potřebuješ k vykonávání téhle práce.

Ale já jsem učitelka.

Atalanta si znovu připadala jako čtyřletá holčička sedící v kočáru taženém koňmi, kteří běží stále rychleji a rychleji k neznámému cíli. Krajina za okénkem se mění v rozmazanou šmouhu a ona se cítí omámená a vyděšená, a především chce vystoupit. „Ale bude se na mě vůbec někdo obracet?“ vyhrkla. „Na rozdíl od něho mě přece neznají, tak proč by za mnou vůbec chodili?“

„On sám si nebyl jist, jestli se tak stane,“ připustil pan Stone, „ale chtěl vás na tuhle možnost připravit. Pokud za vámi někdo přijde, vyslechnete ho a zvážíte, jakým způsobem byste mu mohla ulevit v jeho trápení. Měla byste považovat za velkou čest, že do vás dědeček vložil tolik důvěry.“

Velká čest a obrovská odpovědnost. Dědeček píše o tom, jak se její otec vrhal do věcí po hlavě a nemyslel na následky. Ona taková není. Nebyla si jistá, jestli chce podstoupit tohle riziko.

Zabloudila očima k závěrečným řádkům dopisu.

Uvědomuji si, že ti svěřuji náročný úkol, ale když jsem o tom přemýšlel, napadlo mě, že žena může mít v tomto oboru výhodu, protože si může snáze vydobýt důvěru ostatních žen. Určitě je to pro ni daleko snazší než pro muže. Ženy často znají tajemství celé domácnosti a jejich instinktům se nic nevyrovná. Věřím, že budeš mnohem lepší, než jsem kdy byl já. A já tě povedu.

Atalanta si přečetla poslední větu ještě jednou. „Píše, že mě povede,“ zamumlala a přešla prstem po řádku. „Jak?“

„Do podrobností mě nezasvětil. Ale budete bydlet v jeho domech a jezdit jeho auty, navštěvovat stejné večírky jako on, a až přijdete do kontaktu s lidmi, které znal, zjistíte, co tím myslel.“

„Domy? Auta? Večírky?“ Nevěřila svým uším. Jak ledabyle mluví o věcech, které jsou jí na hony vzdálené. Ještě ráno jako by pocházely z jiného světa, a teď je má nadosah.

Ale je za tím víc než jen to. Když bude žít jeho život, zjistí, jaký byl. Mohla by tím navázat spojení s mužem, jehož nikdy nepoznala, ale přála si to. Možná najde fotoalba nebo vodička, která jí vysvětlí problematický vztah mezi tatínkem a jeho rodinou.

Když přijme toto pověření, stane se vyšetřovatelkou tablů jiných lidí a zároveň dostane jedinečnou příležitost zjistit víc o vlastní minulosti a rodině, kterou nikdy neměla.

Jak by mohla takovou příležitost promeškat? „Chci to zkusit,“ oznámila Stoneovi a hlas se jí nervózně zachvíval.

„Potom je všechno ujednáno. Budu potřebovat, abyste mi podepsala nějaké papíry, a já vám předám klíče od vašeho pařížského domova. Tam musíte zamířit nejdřív.“

Pařížského domova.

Atalanta se v duchu kochala těmi slovy a představovala si, jak je ledabyle prohodí před někým, koho zná. Například před slečnou Collinsovou. Ta bude valit oči!

„Čeká tam na vás majordomus vašeho dědečka. Má u sebe klíče od ostatních domů a všech aut a ví, co a jak. Předá vám další instrukce.“ Právník ji sjel pohledem od hlavy až k patě. „Blahopřeji vám. Jste teď velice bohatá žena. Radím vám, abyste se o tom nezmiňovala na setkání, láká to nesprávný druh lidí.“

„Nepovím to živé duši,“ ubezpečila ho Atalanta. „Odjedu hned ráno, jak jsem měla v plánu, ale místo do Kientalu se vydám do Paříže.“

Cítila, jak jí v žilách proudí vzrušení, a nejradši by křičela nadšením. Brzy bude mít vlastní dům, místo aby byla odkázaná na bydlení v pronajaté místnosti, kde jí nepatří ani nábytek. Bude mít svoji postel a knihovnu, kam si uloží svého milovaného Sherlocka Holmese a řeckou mytologii.

Nebude žít podle rozvrhu vyučovacích hodin, ale pro každý den si stanoví svůj vlastní plán. Eiffelovu věž si prohlédne zblízka, posnídá čerstvé croissanty, navštíví zahrady ve Versailles. Hlavu měla plnou představ, co všechno uvidí, udělá a vyzkouší.

Především vyzkouší. Život je celkem nudný, když nikdy nemůžete okusit nic nového.

A na každém kroku mě bude doprovázet dědeček, protože on mi tohle všechno umožnil. Povede mě. Budu kráčet v jeho šlépějích. Konečně budu spojená s někým z rodiny, z minulosti. Už nikdy nebudu neukotvená a sama. Budu někam patřit.

Děkuji ti, dědečku.

Změnil jsi mi život.

KAPITOLA TŘETÍ

„**R**ue de Canclère.“
Atalanta nevěřičně zírala na tabulku se jménem ulice. Tady je to. *Má dům* na oblíbené pařížské ulici.

Právě prošla kolem výkladních skříní obchodů s oděvy a klobouky, restaurací a kaváren a zahlédla siluetu Vítězného oblouku. Každých pár kroků propadala pokušení zastavit a štípnout se, aby se ujistila, že se jí to jenom nezdá a ve skutečnosti nekráčí po Kientalu, kde touhle dobou měla být. Že to všechno není jenom sen, ze kterého se probudí příliš brzy a uvědomí si, že splnění všech tajných tužeb, včetně spojení s dědečkem, byly jen výplodem její bujné fantazie, něco, co může být jenom zbožným přáním, a ne skutečností, něčím, co může doopravdy mít.

Někdo do ní vrazil a ona zachytila záblesk červené a modré, jak se kolem ní prohnal kluk s telegramem. Tiše zanadával, zřejmě v přesvědčení, že mu nerozuměla. „*Pardonnez-moi*,“ volala za ním, ale její omluva se utopila v okolním ruchu. Konečně má příležitost mluvit naučeným jazykem s rodilými mluvčími.

Ještě jednou se láskyplně podívala na ceduli a pak odbočila do samotné ulice. Postupovala pomalu, užívala si každý krok kolem kamenných schodišť impozantních domů s krajkovými záclonami a vyleštěnými mosaznými zvonky. Před jedním z nich se objevila žena v elegantním kabátě a hedvábných šatech v délce těsně pod kolena. Měla tak vysoké